

Sledujete reláciu
Medzi Majstrom a žiakmi
“Úspechy
svetového šampióna”
Diskusia s Najvyššou
Majsterkou Ching Hai
Medzinárodné stretnutie –
1. februára 2009
Prečítam vám jeden príbeh,
príbeh o svetovom
šampiónovi.
Tento človek je číslo 1,
svetový šampión.
Pred dávnym, dávnym časom
bol raz jeden človek.
Mal mnoho
mimoriadneho talentu.
Bol veľmi usilovný v učení.
Mal šikovné ruky
a bol usilovný.
Preto sa dokázal rýchlo
a dobre naučiť čokoľvek.
Keď bol ešte v mladom veku
dvadsiatich rokov,
bol už slávny ako
najtalentovanejší remeselník.
Preto sa stal veľmi,
veľmi arogantným.
A preto sa rozhodol,
že sa naučí ešte
viac ďalších schopností,
aby sa mu nikto nevyrovnal.
Takto sa stal ešte
väčším a väčším
a slávnejším a slávnejším.
A tak si zbalil svoj stan
s kovovým hrnčekom,
takým ako používate
v Miaoli počas semináru?
A potom sa vydal na cesty
aby sa pokúsil
naučiť sa rôzne zručnosti
a rozličné umenia
v rôznych odboroch.
Nielen vo svojej krajine,
ale prešiel celý svet.
Navštívil každú krajinu,
každý národ, každý kút,
každú dedinu,
ak sa dopyčul o niekom,

kto bol zručný v nejakom
špeciálnom remesle,
potom tam šiel
a snažil sa to naučiť,
pretože bol veľmi usilovný
a mal motiváciu
byť svetovým šampiónom
v remeslách.
Preto sa učil veľmi rýchlo.
Mal aj talent učiť sa rýchlo.
Keď ste raz na niečo
zvyknutí, je to ľahšie
naučiť sa ďalšie veci.
Napríklad ak už viete
po anglicky,
je možno ľahšie naučiť sa
po francúzsky či španielsky –
ostatné podobné
európske jazyky.
Nielenže sa učil rýchlo
a zvládal umenia,
ktoré u niekoho študoval,
ale dokonca ich prevyšoval
na vyššej úrovni;
čokoľvek sa od nich naučil,
bol v tom dokonca ešte lepší
než jeho učiteľ.
A nielenže sa naučil
o remesle, ručnom remesle
a podobne – predtým
sme mali len ručné remeslá,
nemali sme stroje.
V každom prípade, bol
slávny ako dobrý remeselník
v akomkoľvek umení.
Pretože čo sa týka remesiel,
existuje mnoho vecí,
napríklad lampy,
zručnosť s drevom,
drevorezba, sochárstvo.
Dokázal robiť
všetky možné veci.
Naučil sa všetko
a všetkých v tom prevyšoval.
Bol najlepší.
A nielen to,
dokonca poznal feng shui.
Dokonca vedel variť.
Naučil sa všetko variť
a možno z času na čas

vystupuje na
Supreme Master Television,
nikdy neviete.
Overte to. Overte
jeho internetovú stránku.
Vedel dokonca spievať,
hrať na hudobné nástroje
a tak ďalej.
Takže bol vynikajúci
vo všetkých oblastiach.
Vedel dokonca hrať
čínsky šach, hrať karty,
napríklad blackjack,
či akokoľvek to voláte.
“Whitejack” (biely jack)
a “yellowjack” (žltý jack)
– vedel hrať všetky
druhy jackov.
Takže skutočne poznal
mnoho, mnoho vecí.
Takže sa kvôli sebe
čoraz viac a viac dobre.
Preto sa rozhodol,
že pôjde do celého sveta,
aby súťažil
a ukázal svoj talent,
a aby zistil, či nad ním
niekto vôbec dokáže zvíťaziť.
Bol si istý, že nikto taký
nie je, pretože on sa učil
od tých najlepších majstrov
všetkých umení.
A prevýšil dokonca
aj samotných majstrov, takže
kto by ho mohol poraziť?
Skvelé.
Takže sa vydal na cestu.
Chcel, aby bolo jeho meno
vytesané na tabuli histórie.
Nechcel, aby na neho
ľudia zabudli:
„Som ten a ten,
žil som pred 100 rokmi.“
Aký má zmysel to urobiť?
Povedzte mi.
Chce niekto z vás
zanechať svoje meno
na náhrobku histórie?
(Nie.) Nie?
Keď ste mŕtvi,

tak ste... mŕtvi!
Keď ste mŕtvi,
tak ste mŕtvi, však?
Správne. Ďakujem.
Je možné,
že keď ste mŕtvi,
ste stále nejako nažive?
Takže kto je tam,
aby sa pozeral na vaše meno,
ak je aj vytesané
na tom najväčšom náhrobku
na celom svete?
A keď ste mŕtvi,
dokážete to prečítať?
Nie.
Možno dokážete.
Kto vie?
Ešte nie ste mŕtvi,
tak to neviete.
Takmer každý chce
zapísať svoje meno
do histórie.
Neviem načo.
Keby sme to mohli zjesť,
potom by to nebolo také zlé,
keby sme to mohli
nejakým spôsobom utrátiť,
keby sme si to mohli navždy
udržať v našom tele
a v mysli,
aby sme to vedeli aj po smrti,
neboli by to také zlé.
Možno by sme to mohli
vedieť, keď zomrieme.
Existujú príbehy o duchoch –
ľúbostné príbehy,
ale aj príbehy o duchoch.
Takže možno
duchovia nebožtíkov,
potom čo zomrú,
pravdepodobne sa vrátia
ku svojmu náhrobku,
aby sa pozreli
na svoje vlastné meno a na
to, ako ich ľudia uctievali.
Je to možné.
Je možné, že z toho
získate nejaké potešenie,
keď zomriete,
ak je vaše meno

na nejakej stene.
Keďže sme nezomreli,
ešte to nevieme.
Teda, vieme, však?
Ale pretože keď zomrieme,
nezostaneme na tejto
planéte, preto.
Zomierate každý deň
ale idete niekam inam.
Idete hore
do vyššej úrovne,
takže pravdepodobne
nepoznáte potešenie
človeka, ktorý zanechá
svoje meno na náhrobku
a ktorý sa poneviera okolo
po planéte ako duch.
Uprednostnili by ste to,
alebo radšej nemať žiadne
meno a ísť rovno do Neba?
Áno. To je lepšie.
Druhá možnosť.
Oveľa lepšia.
To je pravda.
Takže chcel byť vo všetkom
svetovým šampiónom.
Raz takto prechádzal
susednou krajinou
a na preplnenej ulici
nejakého veľkého mesta
zbadal človeka.
Bol tam nejaký muž.
Bol tam muž
uprostred davu,
uprostred veľkého mesta.
Keď je nejaký muž
dokonca aj v takom dave,
v takom veľkom meste,
všimnete si ho hneď
– bol to chlap.
Predával luky a šípy.
Tento muž bol aj
opravár pre tieto veci,
pre luky a šípy.
A ten šampión tam stál
spoločne so všetkými
ostatnými a sledoval
majstra tohto remesla,
ako ohýba drevo,
vyberá šíp,

obtáča drôt
a podobné veci.
Bolo to veľmi, veľmi rýchle
a veľmi plynulé – také
zručné, také majstrovské.
Stál tam a pozeral sa na neho
a cítil sa už príliš zle,
že nevie tieto veci.
A tak tam premýšľal:
„Ak s ním budem súťažiť
v remesle,
som si istý, že on vyhrá.“
Pretože je príliš dobrý,
príliš dobrý.
Preto tam prišiel
a predstieral, že je skromný
a chce sa naučiť remeslo
od toho muža.
Len za tri dni
sa dokázal naučiť
od toho majstra všetko.
A nielen to, ale ako zvyčajne,
dokázal to robiť rýchlejšie,
lepšie, zručnejšie.
Lepšie než ten človek.
Toto je špeciálne.
Takže sa rozlúčil
s majstrom
lukov a šípov
a znovu odišiel.
A potom jedného dňa
prechádzal okolo rieky
a potreboval čln.
Ako tak sedel na lodi,
bol tam prievozník,
ktorý vesloval
a on sa pozeral na neho
a na jeho veľké svaly.
Na prievozníka s takýmito
veľkými svalmi alebo
podobnými. Vidíte?
A premýšľal: „Ach,
našťastie som sa neodvážil
súťažiť s ním
vo veslovaní člnu, pretože
by som určite prehral.“
Preto opäť
pokorne prosil,
aby ho ten prievozník
naučil umeniu veslovania.

Už za dva dni
sa dokázal naučiť
veslovať s člnom
a samozrejme dokonca lepšie
než jeho učiteľ.
On je šampión,
on je chlap.
On je TEN chlap.
A potom jedného dňa
prechádzal inou krajinou
a uvidel krásny palác,
kráľovský palác
s veľkou nádherou
a umeleckým rezbárstvom
všemožných
fantastických detailov,
ktoré nikde inde nevidel.
Preto premýšľal:
„Toto musí byť
výnimočný architekt.“
A preto sa samozrejme
vypytoval ľudí na jeho
adresu, jeho email
a podobne a nakoniec
toho architekta našiel
a tiež sa od neho učil.
Po nie dlhom čase
opäť uspel
a stal sa z neho
fantastický architekt.
Skutočný, s titulom.
Profesionálny architekt.
Takže sa opäť rozlúčil
a pokračoval svojou cestou,
pokúšajúc sa súťažiť
všade kam šiel.
Prešiel 16 krajín,
vyhral mnohé turnaje,
každý kto s ním súťažil,
zaiste prehral.
Takže neskôr,
keď ktokoľvek,
aj tí najlepší remeselníci
začuli jeho meno,
s úctou sklonili svoju hlavu.
Neodvážili sa s ním
opäť súťažiť,
nikto z nich.
Takže teda,
každý ho chválil ako

najlepšieho remeselníka –
takého, ktorý dokáže
všetky veci –
je ten najlepší remeselník
na celom svete.
Každý ho uctieval,
každý ho chválil.
Všade kam šiel,
každý už vedel,
kým a čím je,
preto sa cítil
veľmi hrdo a šťastne,
aspoň chvíľu.
Pozrime sa na to,
aj keď ste
najslávnejšou osobou
na svete,
ako dlho sa budete tešiť
zo svojej slávy?
Ako dlho sa uspokojíte
s takouto pompou?
Nemôžete to byť celý deň,
nie? Na raňajky, obed
aj večeru –
aj to najlepšie jedlo na svete,
ak ho budete jesť každý deň,
tiež sa ho prejete, nie?
Správne, takže s týmto
človekom je to rovnaké.
Keď si nejaký čas
užíval túto slávu,
začal sa trochu nudiť.
Cítil sa trochu stratený,
osamelý, pretože nikto
sa mu nedokázal vyrovnáť.
To je strašný pocit.
Ste sami na celom svete,
akoby ste boli
na vrchole hory iba vy.
Bolo by to pekné?
Mnohým z nás
by sa to páčilo, nie?
Stále sa mi sťažujete:
„Ach, Majsterka, rád by som
išiel do Himalájí,
sedel niekde v jaskyni
a meditoval, áno,
pretože ma tak otravuje
rodina, priatelia, práca,
problémy, dane a účty

a všetky možné veci.
Mám už toho dost’.
Chcel by som byť sám
v Himalájach.“
Ani to nie na dlho.
Tiež by ste sa tam sami
nudili. Možno nie.
Skutočne je pekné byť sám.
Cítili ste sa niekedy tak,
keď ste mali šancu
byť sami? (Áno.)
Skvelé.
Keď o tom hovoríme,
poznám to dobre.
Je to príjemné
byť sama, v ústraní,
duševný pokoj,
žiadne nepríjemnosti, žiadne
starosti. To je tá najkrajšia
vec, akú môžete mať
na celom svete,
že môžete byť sami
a robiť, čo chcete.
Nielen meditácia,
ale len tak byť osamote
a myseľ je pokojnejšia,
myšlienky, otázky,
požiadavky všetkých ľudí
vám už viac netancujú
pred nosom.
Iba sa upokojíte
a ste sami sebou.
Dokážete sa vidieť
jasnejšie, lepšie
a niekedy vás napadnú
lepšie myšlienky.
Ale ide o to,
že keď prídu lepšie nápady,
mali by sme ísť a použiť ich
v službe svetu.
Preto vychádzame von,
ináč je krajšie byť osamote
a prežívať svoje myšlienky.